Лъвът и чакалът

Веднъж чакалът вървял през някакъв тесен планински проход. От двете му страни се издигали стръмни скали. Той душел земята, за да открие някаква храна. Изведнъж чул пред себе си шум. Вдигнал глава, видял огромния и могъщ лъв и затреперил от страх.

Преди време чакалът бил измамил лъва и бил сигурен, че сега той няма много да му мисли, преди да го погълне на една хапка.

Ръкавицата

През една студена зимна вечер един човек седял в къщата си в гората и гледал как в огъня догаря последната цепеница. Скоро след това в къщата станало студено. Човекът се облякъл топло, обул ботушите и нахлузил топлите си ръкавици. После заедно с кучето си тръгнал към гората за дърва.

Докато трупал дърва върху шейната, мъжът пъхнал ръкавиците в джоба си, за да не му пречат. После забързал да догони треперещото от студ куче, което се втурнало да се прибира вкъщи, и не забелязал как едната ръкавица паднала от джоба му в снега.

Хитрините на Санг Канчил

Преди много, много време в дъждовните гори на Малайзия живеел малък елен джудже на име Санг Канчил. Санг Канчил бил дребничък, но това, което не успявал да постигне с големина, постигал с бързия си ум.

Една сутрин той се събудил много гладен. Пощурал се насам-натам да търси храна и стигнал до реката. На отсрещния бряг забелязал примамливи зрели плодове. Но реката била прекалено дълбока, за да я пресече един толкова дребен елен джудже.

Как се надбягвали костенурката и мечокът

Мечокът бил сигурен, че той е най-голямото,
най-силното и най-бързото животно в гората.
Никой не се осмелявал да спори за това, защото той
наистина бил голям, силен и бърз. През един студен зимен
следобед мечокът газел през снега в ужасно настроение.
През зимата той често се чувствал така.
Докато наближавал голямо замръзнало езеро,
мечокът се спънал в нещо дребно.

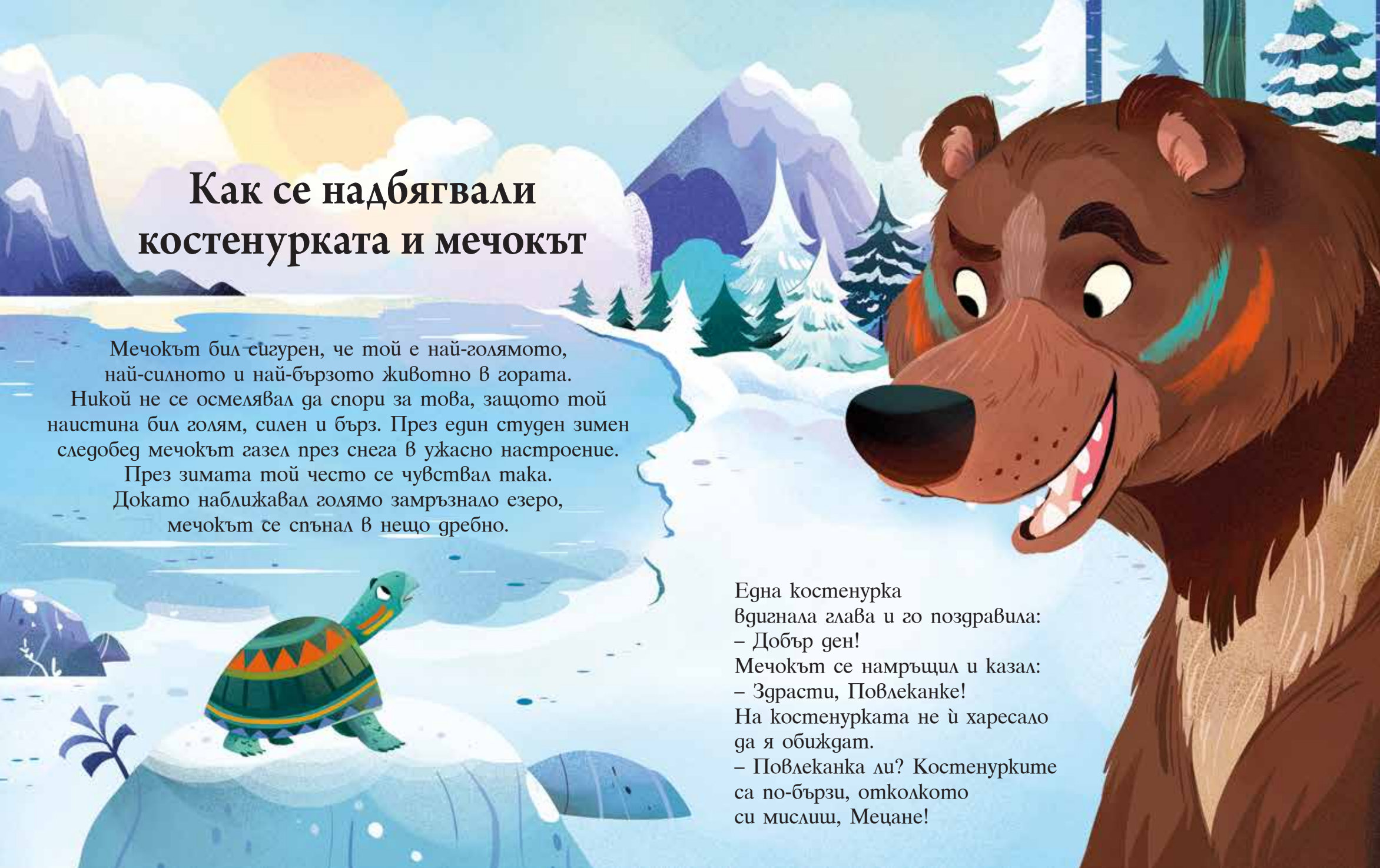

Една костенурка
вдигнала глава и го поздравила:
– Добър ден!
Мечокът се намръщил и казал:
– Здрасти, Повлеканке!
На костенурката не ѝ харесало
да я обиждат.
– Повлеканка ли? Костенурките
са по-бързи, отколкото
си мислиш, Мецане!